

Isto nas sonce greje, ista luna sanje seje, akril na platnu, 150 cm × 100 cm, 2016

Taja IVANČIČ

Rodila se je leta 1977 v Celju. Slikarstvo je študirala na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani, kjer je leta 2002 diplomirala, leta 2006 pa magistrirala pri profesorjih dr. Nadji Zgonik, Bojanu Gorencu in Borutu Vogelniku. En semester je študirala na Visoki šoli lepih umetnosti v Parizu in na Univerzi Indiana v Pensilvaniji v ZDA. Od leta 1994 je sodelovala na številnih skupinskih razstavah in likovnih kolonijah, imela pa je tudi več samostojnih razstav. Prejela je nekaj pomembnih nagrad. Leta 2000 je dobila prvo nagrado za slikarstvo na 11. koloniji študentov ALU v Kulturnem centru Ivana Napotnika v Velenju, leta 2004 pa nagrado dobro delo (*Sakaide art grand prix*), ki jo podeljuje Mestni umetnostni muzej v Sakaidu na Japonskem. Slike so tematsko pogosto povezane s pesmimi njenega partnerja Rudija Zvena. Živi in ustvarja v Ljubljani.

Herbersteinova 14, Ljubljana
GSM 040 756 457
E-naslov zveno8@gmail.com

Nivea KOFOL

Rodila se je leta 1954 v Kopru. Že kot dijakinja na koprski gimnaziji je ustvarjala malo plastiko. Ob študiju umetnostne zgodovine in italijanskega jezika na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani, kjer je diplomirala na prvi stopnji, je risala in slikala. Obiskovala je tečaje risanja in kiparjenja na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani, sodelovala na mednarodnih likovnih simpozijih in likovnih delavnicah, udeleževala se je skupinskih razstav in samostojno razstavljala. Na 10. mednarodnem simpoziju v Makolah leta 2012 je bila njena fontana Kaplja razglašena za kip ljudstva. Leta 2015 in leta 2017 je dobila priznanji izvirnosti (*Declaration of excellence*) na mednarodni razstavi vinskih kozarcev in vrčev v Zelinu na Hrvaškem. O njenih delih je glasbenik in fotograf Lado Jakša ustvaril multivizijo. Je članica Zavoda za kiparstvo in Društva keramikov in lončarjev Slovenije. Od leta 1972 živi in ustvarja v Ljubljani, občasno pa tudi v Kopru.

Hajdrihova 1a, Ljubljana
Cesta med vinogradi 42, Koper
GSM 031 699 443
E-naslov nivea.kofol@gmail.com

Kulturno umetniško društvo KRKA

Ogled razstave je možen od ponedeljka do petka od 8. do 16. ure, ob sobotah, nedeljah in praznikih pa po predhodnem dogovoru z receptorji (01 475 11 01).

Novo mesto

Galerija Krka
Šmarješka cesta 6
Novo mesto

Ljubljana

Galerija Krka
Dunajska cesta 65
Ljubljana

kudKRKA

Galerija KRKA Ljubljana

381. razstava

Zelo napeto v večernem jutru, akril
na grundiran les, 114 cm × 84 cm, 2017

Zamišljena, kararski marmor,
30 cm × 17 cm × 17 cm, 2002

Taja IVANČIČ in Nivea KOFOL

Razstavo bomo odprli v četrtek, 18. maja, ob 19. uri.

Na ogled bo do 28. junija.

Vas in Vaše prijatelje toplo vabimo, da se nam pridružite.

POETIKA BARV IN OBLIK

Svet umetnosti, še danes tkan iz domišljije, sanj, medijev, vizij, meditacij in prisluhov, je s tehnološkim znanjem in možnostmi vsakega ustvarjalca upodobljen v želji po celoviti vizualni podobi, ki naj gledalca pritegne, ujame njegov pogled, osvoji njegovo dušo. Potem ko je agresivni modernizem, še bolj pa postmodernizem, na vseh področjih umetnosti izrinil skoraj vsakršno čustvo, se je to v zadnjih desetletjih tudi v likovni umetnosti začelo znova oglašati. Čustven pogled, seveda daleč od razčustvovanosti ali celo kiča, je znova postal vodilo. V posameznih podobah slikarke Taje Ivančič se kaže poseben žar, ki napolnjuje gledalčevo čutenje in videnje, v kamnitih umetninah kiparke Nivee Kofol pa se poseben žar kaže z meditativnimi in skladnimi oblikami, ki razkrivajo avtoričino srce in dušo, vizije in upanje.

Ivančičeva je v svojih prejšnjih ustvarjalnih ciklih poudarjala razliko med zunanjim videzom in notranjo resnico, med prikritim in eksplisnim, med moralnim in nemoralnim, med navidezno spodobnostjo in grešnostjo misli, želja in fantazije. Še vedno se dotika vsebin, povezanih z odnosi med moškim in žensko, a tudi z minljivostjo in smrtjo. Te odnose skupaj s pesnikom ponazarja z razmerjem med vsebino in simboliko, saj so tudi njene najnovejše slike eksistencialni oder, na katerem se kljub na prvi pogled abstraktni podobi tu in tam pojavljajo ljudje, živali, spomeniki in različni pogled navdihujoči simboli. Posamične slike z naslovi, ki so pravzaprav verz, delujejo skrivnostno, podzavestno in simbolno izsanjano. Slikarkino ustvarjanje je namreč močno povezano s pesmimi njenega življenjskega sopotnika Rudija Zvena. Pred resnim vstopom v polje umetnosti

so ji pomagale prebroditi psihološko blokado in slikarsko krizo, ki jo je čutila po končanem študiju. Kljub kasnejšim uspešnim predstavitvam svojega ustvarjanja navezanosti na poezijo ni opustila. Kaj se dogaja v umetnični duši, kaj je tisto, kar jo v naravi tako pritegne, da se ji želi približati, jo do potankosti spoznati in nato naslikati? Recimo v sliki *Isto nas sonce greje, ista luna sanje seje*. V svojem novem asociativnem abstraktnem ciklu slik se je osredotočila na intenzivne zapise, ki so nekakšni intimni psihogrami. Njihovo bistvo je razmislek o srečanju z barvo, z njeno gradnjo in strukturiranostjo. Tako išče čutni prostor osebnega doživetja in kombinacije barv, s katerimi lahko izrazi čisto osebno doživetje (*Zelo napeto v večernem jutru*). V zadnjih letih je v svojem slikarstvu prehodila zanimive postaje. Spoznali smo jo kot slikarko figuralike in krajin, zdaj njena ustvarjalna pot vodi v globine asociativnega abstraktnega slikarstva, ki pa je vendarle posledica vseh prehojenih stopenj. Je hkrati sinteza in analiza vsega, kar je zrastle na njenih slikarskih poljanah. Vračanje nekdanjega sveta s slikarkinih podob v sedanjost na povsem drugačen način je bistveni element njene tokratne slikarske govorice. Ivančičeva v svojih abstraktnih podobah išče sledove figur in pokrajin, ki so jo pritegnile v prejšnjem obdobju. Zaveda se, da slike rabijo nove dogodivščine, pri čemer pa ne sme pozabiti prejšnjih. Gre tudi za željo po sledljivosti preteklih izraznih sestavin opusa, ki ga slikarka nenehno širi in zaokroža v večjo celoto. Znotraj nje želi doseči prepoznavnost prek dvogovorov med prejšnjimi slikarskimi dosežki in najnovejšimi podobami. Likovna govorica na ravni osebnega likovnega zapisa je zanjo skupek likovnih odnosov, zbranih na osebni način, z izpovednimi in pripovednimi

sestavlinami, ki vključujejo tudi verze njej najbližje osebe. Kiparka Nivea Kofol je že v mladosti rada ustvarjala male plastike, ko se je leta 1990 dokončno posvetila kiparjenju, pa je najprej vzljubila kamen, nato glino in les. Različna struktura kamna kiparki govori in jo vodi po dragoceni površini, katere lepoto spoštuje. Ko ustvarja, opazuje deviškost kamna kot celote, ki jo s svojim vibriranjem vabi h klesanju, ustvarjanju. Pri tem se Kofolova občuteno dotika izbranega kiparskega materiala, ga oblikuje in nadgrajuje. Pozorno spremlja njegove naravne danosti, njegove karakterne lastnosti. Odkriva osnovne likovne prvine: formo, površino, notranjo in zunanjo strukturo, teksturo in barvo. Svoj ustvarjalni utrip sinhronizira z naravnim ritmom kamna, z njegovim življenjem. Šele ko postaneta nezdružljivo povezana kot prijatelja, ji kamen zapoje in zavibrira ter jo vodi do konca stvaritve. Čutnost kiparskih oblik v organski asociativni obliki, v sugestivnih in poetičnih kamnitih skulpturah je združena v kiparkinem obsežnem izpovednem opusu. V pretanjeno obdelani anorganski masi skulpture *Torzo* sta stiliziraniost in popolnost obdelave do konca prepričljivi. Kofolova je v kamnu začutila energijo, ki jo je v prefinjeni formi predanega telesa brez erotičnih afektov v mehko in sproščenosti postavila pred gledalca. Eden njenih intimnejših motivov je ženski akt, poudarjena liričnost in simboličnost ženskega lika, cikličnost in dualnost narave ter človeške nravi. Gladko polirana kamnita masa poleg skrajno stiliziranih form, ki jih je kiparka oživila, pričara nežnost, krhkost in edinstvenost mladostne ženske polti, ki jo prek njene modulacije *Zamišljene* doživljamo z zvedavim

pričakovanjem. Vsak trenutek nam jo razkriva v novi razsežnosti in dožemanju. V bolj abstraktni izpeljanki, v kateri ob ženski lik postavi moškega, kot se kaže v skulpturi *Plešiva*, se navezuje na tradicijo realističnega kiparstva, a ga z vsebinsko bolj drznimi rešitvami tudi presega. Kiparka Nivea Kofol je pri klesanju ves čas pozorna na problematiko notranjega prostora skulpture, in sicer tako pri manjših skulpturah in fontanah kot pri večjih kipih, postavljenih v naravnem okolju. Za njene javne skulpture je značilna poenostavljena figuralika, večinoma gre za abstraktno telesnost v kamnu. Svoj posluh za simbiozo skulpture in kiparsko-arhitekturnega projekta z naravnim okoljem dopolnjuje s pretehtano izbiro kiparskega materiala, pri čemer izstopa njena občutljivost za izrazne posebnosti materiala, predvsem kamna. V skladu s tem se večji kipi nahajajo v Ljubljani, Bertokih, Krškem, Kogu, Dežnem, Dekanih. Letos je skoraj tri metre visoka skulptura z naslovom *Prava pot*, ki jo je kiparka izklesala iz kraške skale, dobila svoje mesto na Poti miru, ki vodi na Cerje. Umetniki si večinoma jemljejo pravico do lastnega pogleda na zavedanje časa in prostora, v katerem bivajo in ustvarjajo. Svoja svetla ali temna občutja dajejo v umetnino, s katero se razodevajo v likovno predelani podobi vid(e)nega sveta. Vsako umetnikovo dejanje je neposreden izraz njegove notranjosti in volje, iskanje vsega tistega, kar v življenju pomeni živost. Tako slikarka Taja Ivančič kot kiparka Nivea Kofol sta morali poiskati način, kako začeti in dokončati svoje vizualne zgodbe. V svojem individualnem likovnem jeziku sta postali pripovedovalki zgodb, ki vibrirajo tako na platnu kot v kamnu.

Tatjana PREGL KOBE

Krilo, kararski marmor, 45 cm × 20 cm × 21 cm, 2000